

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ

УДК 351.851:342.5 (477)]:[37:004.9

DOI <https://doi.org/10.32782/2305-9389/2026.34.37>

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В ОСВІТНІЙ СФЕРІ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ СУСПІЛЬСТВА

Байрак Сергій,

кандидат політичних наук,
доцент кафедри політології та публічного управління
Волинського національного університету імені Лесі Українки
ORCID ID: 0000-0001-6290-7634

Пахолук Василь,

кандидат політичних наук,
доцент кафедри політології та публічного управління
Волинського національного університету імені Лесі Українки
ORCID ID: 0000-0002-2878-8536

У статті досліджено особливості нормативно-правове регулювання публічної політики України в освітній сфері в умовах цифрової трансформації суспільства. Акцентовано увагу на глобальних процесах цифровізації, інформатизації та когнітивізації як ключових чинниках формування цілісної та узгодженої державної політики у сфері освіти. Визначено, що пріоритетними напрямками у цьому контексті є розвиток цифрових компетентностей, модернізація освітньої інфраструктури та забезпечення безперервності освітнього процесу. Проаналізовано еволюцію нормативно-правової бази, яка визначає напрями цифрового розвитку освіти: починаючи із формування засад інформаційного суспільства до сучасних стратегій, концепцій і програм цифрової економіки, електронного урядування й інтегрованих інформаційних систем у сфері освіти. Встановлено, що законодавчі та підзаконні акти створюють інституційні умови для впровадження електронних освітніх ресурсів, цифрових платформ, автоматизації управлінських процесів і розвитку дистанційних та змішаних форматів навчання. Окрему увагу приділено ролі державних стратегій і концепцій у формуванні єдиних підходів до розвитку цифрових навичок і компетентностей, що є необхідною передумовою ефективної реалізації публічної політики у сфері освіти. Розкрито специфіку цифрової трансформації освітнього процесу в умовах воєнного стану: домінування дистанційних і гібридних форм навчання. Визначено ключові виклики в освітній сфері, які пов'язані з руйнуванням інфраструктури, обмеженим доступом до технічних ресурсів, нестабільністю електропостачання та Інтернет-зв'язку, а також психологічним навантаженням на учасників освітнього процесу. Обґрунтовано доцільність застосування біхронного формату навчання як інструменту підвищення гнучкості та безперервності освіти. Обґрунтовано, що ефективно нормативно-правове регулювання цифрової трансформації освіти є важливим інструментом забезпечення якості освітніх послуг, адаптації системи освіти до кризових викликів, підвищення її стійкості у воєнному та повоєнному контекстах та інтеграції України до європейського освітнього і цифрового простору.

Ключові слова: публічна політика, органи публічної влади, нормативно-правове регулювання, цифровізація освіти, освітня політика, стратегія, електронне урядування, цифрові компетентності, воєнний стан.

Bairak Serhii, Pakholok Vasyl. Legal Regulation of Ukraine's Public Policy in the Educational Sphere Under the Conditions of Digital Transformation of Society

The article explores the peculiarities of the legal regulation of Ukraine's public policy in the educational sphere under the conditions of the digital transformation of society. The focus is placed on the global processes of digitalization, informatization, and cognitivization as key factors in forming a holistic and coherent state policy in education. It is determined that priority areas in this context include the development of digital competencies, modernization of educational infrastructure, and ensuring the continuity of the educational process. The evolution of the legal framework defining the vectors of digital development in education is analyzed: from the formation of the foundations of the information society to contemporary strategies, concepts, and programs for the digital economy, e-governance, and integrated information systems in education. It is established that legislative and regulatory acts create the institutional conditions for the implementation of electronic educational resources, digital platforms, automation of management processes,

and the development of distance and blended learning formats. Particular attention is paid to the role of state strategies and concepts in forming unified approaches to the development of digital skills and competencies, which is a necessary prerequisite for the effective implementation of public policy in education. The specifics of the digital transformation of the educational process under martial law are revealed, specifically the dominance of distance and hybrid learning forms. Key challenges in the educational sphere are identified, related to infrastructure destruction, limited access to technical resources, instability of power supply and Internet connectivity, as well as the psychological burden on participants in the educational process. The expediency of using the bichronous learning format as a tool for increasing the flexibility and continuity of education is substantiated. The study proves that effective legal regulation of the digital transformation of education is a crucial instrument for ensuring the quality of educational services, adapting the educational system to crisis challenges, increasing its resilience in military and post-war contexts, and integrating Ukraine into the European educational and digital space.

Key words: public policy, public authorities, legal regulation, digitalization of education, educational policy, strategy, e-governance, digital competencies, martial law.

Цифрова трансформація позиціонується як фундаментальний стратегічний пріоритет національного розвитку, що передбачає комплексну конверсію економічних, адміністративно-управлінських та соціокультурних процесів у цифровий формат згідно з вимогами глобального цивілізаційного поступу. У цій системі координат освітня сфера виступає базисним інститутом відтворення та нарощення інтелектуального капіталу, адаптованого до архітектури цифрової економіки. Вона не лише інтегрує технологічні інновації у внутрішні процеси, а й забезпечує формування професійних компетентностей, необхідних для сталого функціонування та стратегічного розвитку сучасного інноваційного суспільства.

Мета дослідження полягає у комплексному аналізі нормативно-правового забезпечення публічної політики України в освітній сфері в умовах цифрової трансформації суспільства, визначення основних напрямів та особливостей його розвитку.

Ефективність державної політики у сфері цифровізації освіти детермінується якістю нормативно-правового забезпечення, яке формує інституційні межі для впровадження технологічних інновацій. Фундаментальним базисом цієї системи є Конституція України, яка постулює пріоритетність освітньої галузі (ст. 24) та гарантує рівний доступ до інтелектуальних ресурсів як передумову всебічного розвитку особистості [1].

Першим етапом цілеспрямованого формування інформаційного суспільства стало ухвалення Закону України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» [2]. Документ заклав стратегічний вектор на посилення конкурентоспроможності держави через розвиток інформаційно-телекомунікаційної інфраструктури. Особлива увага приділялася трансформації освітніх, наукових та соціальних послуг шляхом інтеграції ІКТ, що розглядалося як фундамент інноваційної моделі національної економіки.

Логічним продовженням законодавчих ініціатив стала «Стратегія розвитку інформаційного суспільства в Україні» (2013 р.), яка вперше на офіційному рівні впровадила категорію «електронна освіта». Під цим терміном дефінувалася форма навчання, що реалізується виключно на базі інформаційно-комунікаційних технологій. Стратегія акцентувала увагу на тому, що цифрова трансформація держави неможлива без превентивної підготовки громадян до життєдіяльності у високотехнологічному середовищі. Відтак, модернізація освітнього процесу та формування кадрового потенціалу, адаптованого до вимог інноваційного розвитку, було визначено як безальтернативний пріоритет державної політики [3].

Фундаментальне значення для формування вітчизняного цифрового ландшафту мало ухвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні (2017 р.), що визначила вектор створення високоефективної системи державного менеджменту, орієнтованої на запити соціуму та стимулювання економічного прогресу [4]. Попри завершення початково окресленого часового горизонту (до 2020 р.), документ зберігає свою актуальність як концептуальний базис поточної цифровізації.

Концепція передбачає імплементацію передових інформаційно-телекомунікаційних систем для обґрунтування управлінських рішень та повної автоматизації адміністративних процедур. Особливу наукову та практичну цікавість викликає закладений у Концепції потенціал використання інноваційних технологій, зокрема: аналітика великих даних (*Big Data*) та *Blockchain* (для забезпечення прозорості та валідності освітньої статистики); Інтернет речей (*IoT*) та геоінформаційні системи (як інструменти моніторингу та оптимізації освітньої інфраструктури) [4].

У контексті модернізації галузі особливий акцент зроблено на розбудові безпечної ІТ-архітектури органів влади та впровадженні інтегрованих навчальних систем (цифрових платформ, електронних посібників, засобів дистанційної комунікації). Такий підхід дозволив трансформувати освітній процес, забезпечивши його інклюзивність та доступність навіть в умовах глобальних і локальних кризових викликів.

Якісно новий етап державної політики розпочався із затвердженням «Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства на 2018–2020 роки» [5]. Цей документ став першим комплексним інструментом стратегічного планування, спрямованим на стимулювання внутрішнього ринку технологій та перехід до цифрової моделі суспільного устрою. Попри часову окресленість, положення Концепції залишаються засадничими для сучасної цифровізації економічного, наукового та освітнього секторів.

У межах даної стратегії розвиток цифрових компетентностей вперше було інституціоналізовано як автономний вектор освітньої політики. Пріоритетними напрямками модернізації галузі визначено: а) інфраструктурний розвиток: забезпечення широкосмугового доступу до мережі Інтернет та створення інноваційних локацій (*STEM*-центрів, спеціалізованих лабораторій, інклюзивних просторів); б) технологічну трансформацію: впровадження освітніх платформ з інтерактивним контентом, мультимедійних засобів навчання та розвиток дистанційної освіти на базі когнітивних технологій; в) управлінську автоматизацію: перехід до цифрового менеджменту в закладах освіти для підвищення ефективності адміністративних процесів.

Особливе значення в контексті Концепції має кореляція освітньої системи з вимогами ринку праці. Це передбачає оновлення державного класифікатора професій, детермінацію переліку актуальних цифрових спеціальностей та розробку цільових програм підготовки кадрів, адаптованих до умов глобальної цифрової економіки [5].

Новий етап інституціоналізації цифрової трансформації в Україні розпочався у 2021 році із затвердженням переліку пріоритетних проєктів до 2023 року, де освіта та наука зайняли провідні позиції серед 23 векторів державного розвитку. Цей нормативний крок детермінував перехід від загальних концепцій до прикладних технологічних рішень, спрямованих на повну цифровізацію освітнього процесу та адміністрування [6].

Ключові параметризаційні завдання цього етапу включали:

1. Дидактичну модернізацію: інтеграцію електронних підручників у межах реформи «Нова українська школа» та розробку уніфікованих дистанційних курсів для базової та старшої ланки середньої освіти.

2. Управлінську оптимізацію: впровадження хмарних сервісів для ведення журналів і щоденників, перехід до електронної звітності та створення комплексних систем обліку суб'єктів освітньої діяльності на базі державних ресурсів.

3. Розвиток функціоналу ЄДЕБО: автоматизацію вступних процедур, впровадження алгоритмів електронного ліцензування, а також розробку аналітичного інструментарію для моніторингу професійної траєкторії випускників та інтернаціоналізації вищої освіти (зокрема цифровий супровід навчання іноземних громадян) [6].

Паралельно з інфраструктурною розбудовою, у 2021 році було закладено фундамент для розвитку людського потенціалу через ухвалення Концепції розвитку цифрових компетентностей до 2025 року [46]. Стратегія базується на трьох детермінантах:

1. Нормативна адаптація: імплементація європейської рамки цифрових компетенцій (*Digital Competence Framework*) у національне правове поле.

2. Методологічне забезпечення: розробка індикаторів верифікації рівня володіння цифровими навичками в масштабах держави.

3. Соціальна інклюзія: проведення масштабної просвітницької діяльності з метою мінімізації цифрового розриву серед вразливих груп населення (людей з інвалідністю, осіб похилого віку та малозабезпечених верств) [46].

Резюмуючи, слід зазначити, що 2021 рік позначився остаточною інституціоналізацією системного підходу до цифровізації освітньої галузі. Затвердження комплексних стратегій розвитку цифрових компетенцій та цільових проєктів трансформації засвідчило перехід державної політики України до етапу стратегічної зрілості. Сформована нормативна та технологічна база дозволила не лише послідовно впроваджувати інновації, а й створила необхідний запас міцності та адаптивності, що став вирішальним фактором збереження життєздатності системи освіти в умовах подальших екстремальних викликів воєнного часу.

У Національній економічній стратегії України до 2030 року, затвердженій постановою Кабінету Міністрів України у 2021 р., розвиток конкурентоспроможної ІТ-освіти та формування кадрового потенціалу для цифрової економіки визначено як пріоритет державної політики. Стратегічна мета передбачає створення умов для працевлаштування висококваліфікованих фахівців і інтеграції вітчизняної ІТ-освіти у глобальний освітній простір шляхом нарощування кількісного та якісного складу ІТ-кадрів, модернізації освітніх програм відповідно до міжнародних стандартів, поглиблення взаємодії

бізнесу й закладів вищої освіти, а також спрощення залучення іноземних спеціалістів з метою посилення інноваційного розвитку [8].

У документі підкреслено, що цифрова трансформація виступає чинником сталого економічного зростання, підвищення конкурентоспроможності, розвитку «зеленої» економіки та інклюзивності, водночас наголошено на людиноцентричному характері цифровізації й необхідності системного розвитку передових цифрових компетентностей для ефективного управління трансформаційними процесами в усіх секторах економіки.

Стратегічним кроком на шляху до повноправної інтеграції України в єдиний європейський цифровий простір стала ратифікація у 2023 році Угоди про участь у програмі Європейського Союзу «Цифрова Європа» (*Digital Europe Programme*) на період 2021–2027 рр. Дана ініціатива забезпечила вітчизняним суб'єктам – як юридичним, так і фізичним особам – паритетні умови участі в проєктній діяльності ЄС. Це створює потужний інституційний фундамент для залучення міжнародних інвестицій, інтенсифікації розвитку цифрових компетенцій населення та розбудови інноваційних екосистем. Участь у програмі сприяє прискореному впровадженню передових цифрових рішень у національну економіку та освітню сферу, гармонізуючи українське цифрове середовище з європейськими стандартами [9].

Отже, сучасна державна політика України у сфері цифровізації освітнього та економічного секторів характеризується інтенсивною інтеграцією до загальноєвропейського цифрового ландшафту. Цей процес базується на синергії освітніх, економічних та технологічних пріоритетів, які трансформуються у цілісну стратегію сталого розвитку. Така конвергенція не лише зміцнює національну стійкість у кризових умовах, а й формує умови для транскордонної взаємодії, забезпечуючи конкурентоспроможність вітчизняного людського капіталу в межах глобальної цифрової екосистеми.

Вагомим етапом адаптації національної стратегії до стандартів Європейського Союзу стало затвердження Кабінетом Міністрів України у 2023 році переліку показників Індексу цифрової економіки та суспільства (*DESI*). Імплементация цієї методології в українське правове поле дозволила уніфікувати підходи до моніторингу цифрового розвитку та верифікувати готовність держави до інтеграції у глобальний технологічний простір. Фундаментальним складником індексу *DESI* визначено людський капітал, що є релевантним показником рівня сформованості цифрових детермінант населення та потенціалу зростання цифрового сектору економіки [10; 11, с. 66].

Його нормативне закріплення створює інституційні передумови для регулярного моніторингу результативності цифровізації, об'єктивного оцінювання рівня цифрової грамотності та зіставлення національних показників із загальноєвропейськими орієнтирами, водночас актуалізуючи модернізацію освітніх програм і підготовку конкурентоспроможного людського капіталу для функціонування в умовах цифрової економіки та інформаційного суспільства.

У умовах воєнного стану, спричиненого повномасштабною агресією РФ, цифрова трансформація освіти набула системоутворювального значення, забезпечивши безперервність навчання, безпеку учасників освітнього процесу та адаптивність управлінських рішень. Сучасні реалії актуалізували запит на гнучкі управлінські стратегії, де ключову роль відіграє дистанційне та змішане навчання. Як доводять вітчизняні дослідники, використання ІКТ та інтерактивних платформ дозволяє підтримувати функціональність системи навіть у надзвичайних умовах, забезпечуючи її інституційну стійкість.

Примітно, що ще до 2022 р. МОН України реалізовувало політику цифровізації освіти, що базувалася на розбудові цифрової екосистеми, автоматизації менеджменту та підвищенні компетентності педагогів. Важливими інструментами цього етапу стали ПАК «АІКОМ», система *EMIS*, модернізована ЄДЕБО, проєкт *SELFIE* та платформа «Всеукраїнська школа онлайн» [12]. Стратегічний вектор цих змін закріплено в «Концепції цифрової трансформації освіти і науки до 2026 року».

Із початком повномасштабної війни освітня система зіткнулася з безпрецедентними викликами, зумовленими руйнуванням інфраструктури, неможливістю очного навчання, дефіцитом технічних ресурсів, нестабільним доступом до електроенергії й Інтернету та критичною нестачею актуальних даних для прийняття управлінських рішень у реальному часі [13, с. 221].

У відповідь, у межах децентралізації, громади та заклади освіти отримали автономію у виборі форматів навчання, а домінуючою стала дистанційна форма, зорієнтована на безпеку, відкритість і гнучкість освітнього процесу. Накопичений під час пандемії *COVID-19* досвід дистанційного навчання забезпечив базу для швидкої адаптації, однак воєнні умови зумовили нові ризики, пов'язані з повітряними тривогами, перебоями інфраструктури та зростанням психологічного навантаження. У цьому контексті поширення бісинхронних моделей навчання стало ефективним інструментом мінімізації безпекових і технічних загроз та збереження безперервності освіти.

Попри деструктивний вплив воєнного стану, цифрова трансформація залишається домінантою державної освітньої політики, що отримала новий імпульс із прийняттям Закону України від 27 липня 2022 р. щодо функціонування інтегрованих інформаційних систем. Документ детермінував перехід до поглибленої цифрової взаємодії між суб'єктами освітньої діяльності, де інституційним ядром постає програмно-апаратний комплекс «Автоматизований інформаційний комплекс освітнього менеджменту» (ПАК «АІКОМ»). Функціонал комплексу забезпечує верифікацію електронного документообігу, автоматизацію статистичної звітності та алгоритмізацію управлінських процесів на всіх ієрархічних рівнях [14].

Сучасна архітектура ПАК «АІКОМ» базується на принципах міжвідомчої сумісності (інтероперабельності) та передбачає синергію з фундаментальними державними реєстрами, зокрема: Єдиною державною електронною базою з питань освіти (ЄДЕБО) – для моніторингу траєкторій здобувачів; Єдиним державним демографічним реєстром та Державним реєстром актів цивільного стану – для ідентифікації та обліку учасників освітнього процесу; Реєстром ЮО, ФОП та ГФ – для актуалізації статусу освітніх установ; Реєстром загальнообов'язкового державного соціального страхування – для верифікації кадрового потенціалу.

Така системна інтеграція формує контури єдиної цифрової екосистеми, що дозволяє реалізовувати стратегію управління на основі даних (*data-driven decision making*). Це мінімізує корупційні ризики, забезпечує прозорість адміністративних процедур та підвищує адаптивність національної системи освіти до викликів безпекового характеру.

Реакцією на масову міграцію населення та деструкцію інфраструктури стала імплементація державних програм, спрямованих на масштабування платформи «Всеукраїнська школа онлайн», розгортання мережі екзаменаційних центрів у безпечних дестинаціях та цифровізацію шкільного середовища. Сучасний освітній простір зазнає трансформації на засадах інклюзивності, психологічної регенерації та креативності, що підкріплюється програмою «Спроможна школа для кращих результатів» та цільовими субвенціями для осіб з особливими освітніми потребами [15, с. 117].

Отже, цифрова трансформація освіти є визначальним чинником оновлення публічного управління в освітній сфері, орієнтованим на підвищення результативності, відкритості та інноваційного потенціалу системи. Вона зумовлює впровадження новітніх педагогічних підходів і формування індивідуалізованих освітніх траєкторій, водночас стимулюючи розвиток цифрових компетентностей педагогів і здобувачів освіти як необхідної передумови функціонування в умовах цифрової економіки. Реалізація цих процесів потребує цілісного нормативно-правового регулювання державної політики, що інтегрує технологічні, соціальні, управлінські та педагогічні виміри й забезпечує доступність, інклюзивність та рівність можливостей при збереженні належної якості освіти. Ключовою вимогою до сучасного законодавства є його динамічність – здатність до оперативної адаптації у відповідь на стрімкі технологічні інновації та глобальні освітні тренди. Системний аналіз вітчизняного законодавства підтверджує зміщення акцентів у бік формування цифрових компетентностей суб'єктів навчання.

В умовах воєнного стану цифрова трансформація перейшла зі статусу допоміжного інструменту до категорії факторів національної стійкості. Вона виступила потужним катализатором модернізації освітньої моделі, де дистанційні та змішані формати навчання забезпечили континуальність освітнього процесу. Водночас кризовий період оприявив критичні зони, що потребують першочергової уваги: а) інфраструктурна модернізація: подолання дефіциту технічних засобів та забезпечення стабільного зв'язку; професійний розвиток: підвищення рівня цифрової грамотності науково-педагогічних кадрів; фінансова архітектура: розробка сталих моделей фінансування цифрових ініціатив у закладах освіти. Отже, екстремальні умови воєнного часу не лише прискорили цифрову еволюцію освітньої системи України, а й заклали підґрунтя для її довгострокової трансформації. Сформовано передумови для розбудови гнучкої, інноваційної та резистентної освітньої екосистеми, спроможної ефективно функціонувати в умовах непередбачуваних глобальних викликів.

Література:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. URL: <https://surl.li/vfxvez> (дата звернення: 02.01.2026).
2. Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки: Закон України від 09.01.2007 № 537-V. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/537-16#Text> (дата звернення: 08.01.2026).
3. Про схвалення Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.05.2013 № 386-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/246420577> (дата звернення: 04.01.2026).
4. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 20.09.2017 № 649-р. URL: <https://surl.lt/ipxgia> (дата звернення: 07.01.2026).
5. Про схвалення Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.01.2018 № 67-р. URL: <https://surl.lu/gzcsug> (дата звернення: 02.01.2026).

6. Деякі питання цифрової трансформації (пріоритетні напрями та завдання (проекти) цифрової трансформації): Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.02.2021 № 365-р. URL: <https://surl.li/gvagpk> (дата звернення: 05.01.2026).
7. Про схвалення Концепції розвитку цифрових компетентностей та затвердження плану заходів з її реалізації: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 03.03.2021 № 167-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/167-2021-%D1%80#Text> (дата звернення: 29.12.2025).
8. Про затвердження Національної економічної стратегії на період до 2030 року: Постанова Кабінету Міністрів України від 03.03.2022 № 179. URL: <https://surl.li/gvagpk> (дата звернення: 04.01.2026).
9. Угода між Україною та Європейським Союзом про участь України у програмі Європейського Союзу «Цифрова Європа» (2021–2027), ратифікована Законом України від 23.02.2023 № 2926-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2926-20#n2> (дата звернення: 20.01.2026).
10. Про затвердження переліку показників Індексу цифрової економіки та суспільства (DESI): Розпорядження Кабінету Міністрів України від 05.09.2023 № 774-р. URL: <https://surl.li/ncrbzh> (дата звернення: 03.01.2026).
11. Вороненко О., Вороненко І. Цифрова трансформація освіти: нормативно-правовий аспект. *Науковий вісник Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського*. Одеса: ПНПУ ім. К. Д. Ушинського, 2024. № 1 С. 63–69.
12. Цифрова трансформація освіти і науки є однією з ключових цілей МОН на 2021 рік. URL: <https://surl.li/yzqsng> (дата звернення 07.01. 2026).
13. Яворська Т. Цифрова трансформація освітнього процесу в умовах воєнного стану в Україні. *Вища освіта України у контексті інтеграції до європейського освітнього простору*. 2023. Том 92, № 1 (2). С. 217–226.
14. Цифрова трансформація освіти: прийнято Закон про функціонування інтегрованої інформаційної системи АІКОМ. URL: <https://surl.li/ohmtrw> (дата звернення 27.12. 2025).
15. Горна М., Пронь Н. Навчання під час війни: забезпечення безперервності освітнього процесу в Україні та за її межами. *Освітня аналітика України*, 2022. № 2, С. 112–127. URL: <https://surl.li/cc/tqtene> (дата звернення: 05.01.2026).

Дата першого надходження статті до видання: 29.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 26.02.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 01.05.2026